

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

24 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2017, în cauza penală privindu-i pe

Butucel Mihai Xxxxx, născut la xxxxx, originar s. Xxxxx r-nul Xxxxx, domiciliat mun. Xxxxx com. Xxxxx str. Xxxxx;

și

Șpak Artur Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat mun. Xxxxx str. Xxxxx ap. xx

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 31.03.2016-31.03.2017
2. instanța de apel: 21.04.2017-14.09.2017
3. instanța de recurs: 14.12.2017 - 24.01.2018

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău sediul Buiucani din 31 martie 2017, Șpak Artur Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, la 3 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 3.000 unități convenționale, ceea ce constituie 60.000 lei.

În baza art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate, pe o perioadă de probațiune de 3 ani, dacă în această perioadă nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară, și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul și/sau reședința fără consimțământul organului competent.

Prin aceeași sentință, a fost achitat Butucel Mihai Xxxxx, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Conform art. 106 Cod penal, a fost dispus ca corpurile delictive și anume mijloacele bănești în sumă de 1.000 euro, adică 20 bancnote cu nominalul de 50 euro cu seriile: S22697076724; S13676786314; S50381611612; S49057801567; X55879096439; S48087908539; S40271797987; X14176501292; X49326006242; V51815822611; X45628763573; Z73755511335; S16413766963; S47711472838; S07735263784;

X72025626935; Z72971349417; S32463784699; P22712922379; X42620337461, după intrarea sentinței în vigoare să fie trecute în proprietatea statului.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat, că potrivit rechizitoriului Butucel Mihai, a fost învinuit de organul de urmărire penală pentru faptul că, la 20.08.2012 între IP „Institutul științifico-practic de horticultura și tehnologii alimentare” și SRL „Art Imobiliare SE” în persoana lui Șpak Artur, a fost încheiat contractul de societate civilă nr. 02/2012, cu condiția prezentării de către ultimul a garanției de bună execuție a contractului, și anume, competența managerială necesară, experiență, buna reputație, personal calificat, capacitatea financiară, etc., în domeniul construcției blocurilor locative. IP „Institutul științifico-practic de horticultura și tehnologii alimentare”, la 01.11.2012, a acționat în judecată SRL „Art Imobiliare SE”, solicitând declararea nulității contractului de societate civilă nr. 02/2012 din 20.07.2012, pe motivul neprezentării garanției de bună execuție a contractului. În cadrul acestui litigiu Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare (MAIA) este intervenient accesoriu. Totodată, materialele cauzei civile, indicate mai sus, au fost în gestiunea Direcției juridice MAIA, șef al acesteia fiind Butucel Mihai, ulterior fiind remise Direcției administrarea patrimoniului de stat și fondului funciar din cadrul MAIA. Astfel, la 29.01.2016, Șpak Artur, aflând despre faptul că materialele cauzei civile se află în gestiunea altei direcții a MAIA și anume la Doni Veaceslav, șeful Direcției administrarea patrimoniului de stat și fondul funciar din cadrul MAIA, reprezentantul MAIA în cadrul litigiului dat, Șpak Artur, dorind să soluționeze litigiul dintre IP „Institutul științifico-practic de horticultură și tehnologii alimentare” și SRL „Art Imobiliare SE”, prin încheierea unei tranzacții privind soluționarea litigiului civil pe cale amiabilă și încetare a procesului în favoarea SRL „Art Imobiliare SE”, i-a promis lui Doni Veaceslav că va fi remunerat pentru aceasta.

Ulterior, continuându-și acțiunile sale infracționale, la 03.02.2016 Șpak Artur, în comun acord cu Butucel Mihai, șeful Direcției juridice MAIA, i-au promis lui Doni Veaceslav un apartament cu o odaie cu suprafața de 41 - 48 m² în complexul locativ ce va fi construit pe str. Costiujeni 14, mun. Chișinău, în temeiul contractului de societate civilă nr.02/2012, întocmind în acest sens o recipisă.

La data de 09.02.2016, Șpak Artur a solicitat restituirea recipisei întocmite, menționând că ulterior va transmite mijloacele bănești anterior promise.

Prin urmare, la data de 11.02.2016, Șpak Artur i-a transmis lui Doni Veaceslav, în biroul de serviciu al acestuia, mijloace bănești în mărime de 1.000 euro, din remunerația promisă.

Astfel, de către organul de urmărire penală, Butucel M., a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal, adică promisiunea, oferirea sau darea personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru acesta sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia, săvârșită de două persoane.

Tot, prin sentința menționată s-a constatat, că Șpak Artur a comis corupere activă și anume, la data de 20.08.2012 între IP „Institutul științifico-practic de horticultura și

tehnologii alimentare” și SRL „Art Imobiliare SE” în persoana lui Șpak Artur, a fost încheiat contractul de societate civilă nr. 02/2012, cu condiția prezentării de către ultimul a garanției de bună execuție a contractului, și anume, competența managerială necesară, experiență, buna reputație, personal calificat, capacitatea financiară, în domeniul construcției blocurilor locative. IP „Institutul științifico-practic de horticultura și tehnologii alimentare”, la data de 01.11.2012, a acționat în judecată SRL „Art Imobiliare SE”, solicitând declararea nulității contractului de societate civilă nr. 02/2012 din 20.07.2012, pe motivul neprezentării garanției de bună execuție a contractului. În cadrul acestui litigiu Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare (MAIA) este intervenient accesoriu. Totodată, materialele cauzei civile, indicate mai sus, au fost în gestiunea Direcției juridice MAIA, șef al acesteia fiind Butucel Mihai, ulterior fiind remise Direcției administrarea de stat și fondului funciar din cadrul MAIA. Astfel, la data de 29.01.2016, Șpak Artur, aflând despre faptul că materialele cauzei civile se află în gestiunea altei direcții a MAIA și anume la Doni Veaceslav, șeful Direcției administrarea patrimoniului de stat și fondului funciar din cadrul MAIA, reprezentantul MAIA în cadrul litigiului dat, iar Șpak Artur, dorind să soluționeze litigiul dintre IP „Institutul științifico-practic de horticultură și tehnologii alimentare” și SRL „Art Imobiliare SE”, prin încheierea unei tranzacții privind soluționarea litigiului civil pe cale amiabilă și încetare a procesului în favoarea SRL „Art Imobiliare SE”, i-a promis lui Doni Veaceslav că va fi remunerat pentru aceasta.

Ulterior, continuându-și acțiunile sale infracționale, la data de 03.02.2016 Șpak Artur, i-a promis lui Doni Veaceslav un apartament cu o odaie, cu suprafața de 41 - 48 m², în complexul locativ ce va fi construit pe str. Costiujeni 14, mun. Chișinău, în temeiul contractului de societate civilă nr. 02/2012, întocmind în acest sens o recipisă.

La 09.02.2016, Șpak Artur a solicitat restituirea recipisei întocmite, menționând că ulterior va transmite mijloacele bănești anterior promise.

Prin urmare, la data de 11.02.2016, Șpak Artur i-a transmis lui Doni Veaceslav, în biroul de serviciu al acestuia, mijloace bănești în mărime de 1.000 euro, din remunerația promisă.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a recalificat *de drept* faptele inculpatului, Șpak A., din cele prevăzute la art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal, în norma art. 325 alin. (1) Cod penal - promisiunea, oferirea sau darea personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru acesta sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Șpak Artur și Butucel Mihai să fie recunoscuți vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal și condamnați potrivit sancțiunii acestei norme, după cum urmează:

- Șpak Artur, la 3 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă, în mărime de 4.000 unități convenționale. În baza art. 90 Cod

penal, a-i suspenda condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune de 3 ani;

- Butucel Mihai, la 4 ani 5 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 5.000 unități convenționale. În baza art. 90 Cod penal, a-i suspenda condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune de 4 ani, iar conform art. 65 Cod penal, a-l priva de dreptul de a exercita anumite funcții în instituțiile de stat pe un termen de 4 ani.

În motivarea apelului procurorul a invocat că:

- sentința de achitare este neîntemeiată;

- temeinicia dispunerii și efectuării măsurilor speciale de investigație menționate au fost suspuse controlului judiciar în prealabil, respectiv, așa după cum rezultă din materialele cauzei penale la data de 02.02.2016, procurorul a solicitat, iar judecătorul de instrucție a autorizat printr-o încheiere efectuarea, atât a documentării cu ajutorul mijloacelor și metodelor tehnice, cât și a înregistrării comunicărilor, și a imaginilor întâlnirilor ce vor avea loc între Doni Veaceslav cu Șpak Artur, precum și cu alte persoane ce vor favoriza săvârșirea infracțiunii, pe un termen de 30 de zile;

- după finisarea măsurilor efectuate procurorul conformându-se prescripțiilor legii procesual penale, a supus controlului judiciar rezultatele măsurilor speciale de investigație, temeinicia, proporționalitatea și legalitatea cărora au fost confirmate prin încheierea judecătorului de instrucție din 16.02.2016;

- judecătorul de instrucție la autorizarea măsurii speciale de investigație cât și la confirmarea cerințelor legale a măsurii, în partea descriptivă a încheierilor judiciare pe lângă motivarea nemijlocită textuală a făcut inclusiv trimitere la prevederile speciale ale normei juridice prevăzute de art. 132⁸ Cod de procedură penală;

- la faza urmăririi penale, cât și la faza cercetării judecătorești, partea apărării având acces la materialele dosarului și cunoscând probele prezentate de acuzare, nu au invocat încălcarea drepturilor procesuale ale acuzaților și inadmisibilitatea probelor administrate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2017, a fost respins apelul declarat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat, că prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, Șpak A., în baza articolului 325 alin. (1) Cod penal, ce a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, efectuând încadrarea juridică corespunzătoare faptei săvârșite și materialului probator administrat. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a notat, că fiind audiat în cadrul instanței de apel inculpatul, Șpak A., a susținut declarațiile date în cadrul urmăririi penale și în prima instanță, suplimentar în ședința instanței de apel menționând că recunoaște vina parțial, deoarece nu a avut careva înțelegeri cu Butucel M., nici careva intenții nu a avut, fiind încurajat de Doni V., că totul va fi bine.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că vina inculpatului, Șpak A., în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, se confirmă prin declarațiile martorilor Doni V., Dadu C., Lepădatu M., Rapcea M., precum și de materialele cauzei și anume: conținutul procesului-verbal cercetare la fața locului din 11.02.2016, efectuat în biroul de serviciu a lui Doni Veaceslav nr. 613, et. 6 a imobilului din bd. Ștefan cel Mare 162, mun. Chișinău (f.d. 56-57, v. 2); conținutul raportului de expertiză din 01.03.2016 a mijloacelor bănești în mărime de 1.000 euro (f.d. 69-74, v. 2); conținutul procesului-verbal de percheziție corporală a lui Șpak Artur din 11.02.2016 (f.d. 81-83, v. 2); conținutul procesului-verbal de cercetare a obiectelor și documentelor ridicate în cadrul percheziției corporale a lui Șpak Artur și a mijlocului de transport a acestuia din 19.02.2016 și din 03.03.2016 (f.d. 92-157; 161-172, v. 2); conținutul procesului verbal de cercetare din 05.02.2016, prin care a fost examinată recipisa care i-a fost înmănată lui Doni V. de către Șpak A. la 03.02.2016 (f.d. 177-179, v. 1); ordonanța de recunoaștere drept corp delict și anexare la materialele cauzei penale a corpurilor delictive din 21.03.2016 și anume: recipisa întocmită de Șpak A., cu privire la acordarea lui Doni V., a unui apartament cu o odaie, cu suprafața de 41 - 48 m², în complexul locativ ce va fi construit pe str. Costiujeni 14, în temeiul contractului de societate civilă din 20.07.2012 sau echivalentul a 20-25 mii euro (f.d. 179, v. 1).

Astfel, instanța de apel a considerat, că prima instanță corect a reîncadrat faptele inculpatului, Șpak A., din prevederile art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal în cele stipulate la art. 325 alin. (1) Cod penal, în urma analizei obiective a cumulului de probe administrate la caz, reținând ca justă concluzia, că infracțiunea imputată nu a fost săvârșită de către două persoane, nefiind demonstrată cu certitudine prezența agravantei prevăzute la lit. b) alin. (1) art. 325 Cod penal.

A fost reținut faptul de către instanța de apel, că inculpatul Șpak A., i-a promis lui Doni V. un apartament cu o odaie, cu suprafața de 41-48 m², în complexul locativ ce va fi construit pe str. Costiujeni 14, mun. Chișinău, în temeiul contractului de societate civilă nr. 02/2012, întocmind în acest sens o recipisă. La data de 09.02.2016, Șpak A., a solicitat restituirea recipisei întocmite, menționând că ulterior va transmite mijloacele bănești anterior promise. Prin urmare, la data de 11.02.2016, Șpak A., i-a transmis lui Doni V., în biroul de serviciu al acestuia, mijloace bănești în mărime de 1.000 euro, din remunerația promisă, mijloace financiare ce nu i se cuvin, pentru ca acesta să susțină tranzacția de împăcare în vederea soluționării litigiului dintre IP „Institutul științifico-practic de horticultura și tehnologii alimentare” și SRL „Art Imobiliare SE”, pe cale amiabilă și încetare a procesului în favoarea SRL „Art Imobiliare SE”, Doni V., fiind o persoană publică, șeful Direcției administrarea patrimoniului de stat și fondului funciar din cadrul MAIA. Aceste circumstanțe au fost constatate cu certitudine în cadrul examinării cauzei penale atât în prima instanță, cât și în instanța de apel, în baza ansamblului de probe apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, instanța de apel a constatat, că prima instanță just a individualizat pedeapsa inculpatului, Șpak A., în baza art. 7, 75 Cod penal și corect a aplicat pedeapsa penală sub formă de suspendare condiționată a executării pedepsei cu

închisoare, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, ținând cont de gradul de pericol al infracțiunii, ce este una gravă, de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului, care nu are antecedente penale, este caracterizat pozitiv, are patru copii la întreținere, a recunoscut vina parțial, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovaților, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și din partea altor persoane, ce va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

În altă ordine de idei, instanța de apel a reținut, că prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și nevinovăția inculpatului, Butucel M., care nu a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, achitându-l pe acesta de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal. Împrejurări ce au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la prezenta cauză penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Analizând declarațiile inculpaților, a martorilor Doni V., Dadu C., Lepădatu M., Rapcea M., cercetând probele materiale prezentate de către partea acuzării, instanța de apel a reținut că, prima instanță corect a concluzionat că vinovăția inculpatului, Butucel M., în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal nu este dovedită și nu se confirmă reieșind din ansamblul de probe cercetate în ședința instanței de apel.

De asemenea, instanța de apel a conchis din analiza cumulară a probelor, că în speța în cauză, nu se regăsește existența laturii obiective și subiective a infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal, reieșind din faptul că nu pot fi puse la baza sentinței probele obținute în rezultatul măsurilor speciale de investigație, precum și din faptul că din probele concludente nu rezultă că acesta a comis acțiuni de promisiune, oferire, darea într-o influențarea asupra unei persoane publice pentru a-l face să îndeplinească acțiuni ce țin de exercitarea funcției sale.

În aceeași ordine de idei, s-a menționat că prin încheierea instanței de judecată nr. 11-650/16 din 16.02.2016 s-a dispus confirmarea legalității măsurii speciale de investigație interceptarea și înregistrarea comunicărilor, și a imaginilor cu ajutorul mijloacelor tehnice, între Doni V. cu învinuitul Șpak A., precum și între Doni V. cu învinuitul Butucel M., care au avut loc la 02.02.2016, între orele 09:02:40-09:03:26; 10:10:56-10:22:45; 14:58:51-15:08:41; la 03.02.2016 între orele 09:35:22-10:02:50; 13:28:13-13:52:18, la 10.02.2016 între orele 16:50-17-14, la 11.02.2016, între orele 10:09-10:12, 11:30-11:32.

Astfel, de facto, de către instanța de judecată a fost autorizată efectuarea documentării cu ajutorul mijloacelor și metodelor tehnice, înregistrarea comunicărilor și a imaginilor, acțiune prevăzută la art. 134³ Cod de procedură penală, documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice, dar de fapt s-a efectuat interceptarea și înregistrarea comunicărilor și a imaginilor, acțiune prevăzută de art. 132⁸ alin. (1) Cod de procedură penală.

În asemenea împrejurări, de către instanța de apel nu fost reținută alegația apelantului, precum că măsurile speciale de investigație efectuate au fost supuse controlului judiciar în prealabil, deoarece din cele stabilite s-a constatat că de facto a fost autorizată o acțiune, însă a fost efectuată o altă acțiune, fără a fi respectate prevederile art. 132⁸ alin. (3) Cod de procedură penală. La fel, din materialele cauzei penale la data când a fost efectuată acțiunea de urmărire penală și anume interceptarea și înregistrarea comunicărilor, și a imaginilor, Șpak A. și Butucel M., care-va calitate procesuală nu au avut, abia prin ordonanța din 11 februarie 2016 ultimii au fost recunoscuți ca bănuți în cadrul prezentei cauzei penale, după ce au fost efectuate interceptările convorbirilor.

În cele din urmă, a fost reținută ca întemeiată concluzia primei instanțe prin care nu au fost admise probele privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor, și a imaginilor cu ajutorul mijloacelor tehnice, între Doni V. cu învinuitul Șpak A., precum și între Doni V. cu învinuitul Butucel M., care au avut loc la data de 02.02.2016, deoarece au fost efectuate cu încălcarea prevederilor legale.

Mai mult, conform declarațiilor lui Șpak A., date în prima instanță și susținute în instanța de apel, acesta nu a confirmat faptul că s-a înțeles în careva mod cu Butucel M. pentru a-i promite sau da, personal sau prin mijlocitor lui Doni V. bunuri, ce nu i se cuvin, pentru a îndeplini sau nu, ori pentru a întârzia, sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, sau contrar acesteia.

În urma celor expuse, instanța de apel a concluzionat că, prima instanță în prezența circumstanțelor analizate mai sus, corect a constatat nevinovăția inculpatului, Butucel M., pe art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal și întemeiat a aplicat prevederile art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, adoptând o sentință de achitare în privința ultimului.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea poziției sale, procurorul invocă:

- instanțele de fond au dat o apreciere greșită probelor din dosar, derogând de la prevederile art. 101 Cod de procedură penală, punând accentul doar pe depozițiile și versiunea inculpaților și o interpretare eronată a dreptului material, care nu coroborează cu celelalte probe administrate la caz;

- instanța de apel în mod incorect a concluzionat asupra legalității soluției de recalificare a acțiunilor lui Șpak A., de la art. 325 alin. (2) lit. b), la art. 325 alin. (1) Cod penal și respectiv de achitare a lui Butucel M. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal, adoptată în prezenta cauză de către prima instanță, fiind greșit menținută o astfel de hotărâre;

- instanța de apel, nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor ce dovedesc vinovăția inculpaților și în mod greșit a respins probele administrate de către acuzarea de stat, fără a fi constatate încălcarea normelor procesuale invocate, a apreciat în mod superficial aceste probe, fără a fi evidențiate acele derogări evidente invocate;

- faptul că în acțiunile inculpaților, Șpak A. și Butucel M., se conțin elementele

infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal, se confirmă prin declarațiile martorilor Doni V., Dadu C., Lepădatu M. și Rapcea M., precum și materialele cauzei penale;

- în partea ce ține de soluția instanțelor cu privire la respingerea acțiunilor procesuale –măsurilor speciale de investigație pe motiv, că de facto de către instanța de judecată a fost autorizată efectuarea documentării cu ajutorul mijloacelor și metodelor tehnice, înregistrarea comunicărilor și a imaginilor, acțiune prevăzută de art. 134³ Cod de procedură penală, însă de fapt s-a efectuat interceptarea și înregistrarea comunicărilor și a imaginilor, acțiune prevăzută de art. 132⁸ alin. (1) Cod de procedură penală, acuzarea consideră că instanțele de judecată au confundat noțiunile la care se face trimitere, bazându-se pe o interpretare total greșită a normelor procesual-penale;

- prima instanță de judecată greșit a motivat, iar instanța de apel a preluat faptul, că au fost autorizate măsurile prevăzute de art. 134³ și nu cele prevăzute de art. 132⁸ alin. (1) Cod de procedură penală, deoarece în ambele cazuri sunt utilizate aceleași mijloace tehnice de documentare, respectiv organul de urmărire penală a respectat prevederile procesuale cu privire la dispunerea și efectuarea măsurilor speciale de investigații, astfel lipsind careva temeiuri ce ar genera nulitatea acestora;

- încheierile judecătorului de instrucție menționate de către instanțele de fond, la momentul examinării prezentei cauzei penale, nu au fost anulate sau casate, fapt ce generează o neclaritate în aprecierea legalității măsurilor speciale de investigație;

- este greșită soluția instanțelor cu privire la lipsa participației în prezenta cauză penală și săvârșirea infracțiunii în mod unipersonal de către Șpak A., deoarece este bazată pe o apreciere preferențială a declarațiilor ambilor inculpați, ce sunt combătute prin totalitatea probelor administrate de către acuzare;

- apreciind probatoriul ce ține de acțiunile întreprinse de către Butucel M., în realizarea infracțiunii imputate, se reține că martorul Doni V., a demască rolul activ a inculpatului, Butucel M., în comiterea infracțiunii imputate și anume a relatat că: „cu intenția de a fi scrisă recipisa a venit Butucel M.”. Temeiuri ce ar impune aprecierea critică a declarațiilor martorului, Doni V., nu au fost constatate și care se confirmă prin celelalte probe cercetate. Anume inculpatul, Butucel M., a făcut legătura între Șpak A. și martorul Doni V., insuflându-i ultimului încrederea ce o poate avea în primul;

- infracțiunea specificată în dispoziția art. 325 Cod penal este una formală și se consideră consumată din momentul promisiunii, oferirii sau dării foloaselor necuvenite, iar din probele cercetate s-a constatat faptul ofertelor făcute de ambii inculpați lui Doni V., precum și rolul activ a lui Butucel M. în realizarea infracțiunii imputate, dovedindu-se și complicitatea ambilor inculpați, ce au acționat în coautorat. Astfel, de către inculpatul, Butucel M., a fost realizată componenta de infracțiune, ce a fost consumată la momentul promisiunilor făcute lui Doni V.

În drept, autorul recursului îl întemeiază în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, au depus referințe privind opinia asupra recursului declarat:

7.1 Avocatul, Roșca Vladislav, considerând că acesta este necesar de a fi respins ca inadmisibil și menținute hotărârile adoptate, în partea ce-l vizează pe Butucel M., deoarece soluțiile sunt juste și în conformitate cu legea, bazate pe probe pertinente și concludente, ce au fost apreciate, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală și nu au fost combătute de către recurent.

7.2 Inculpatul, Șpak Artur, considerând că temeiurile juridice invocate nu sunt întrunite, fiind indicate nemotivat și declarativ, respectiv acesta este necesar de a fi respins ca inadmisibil și menținute hotărârile adoptate, deoarece aceste soluții sunt juste și în conformitate cu legea, bazate pe probe pertinente și concludente, ce au fost apreciate, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală și nu au fost combătute de către recurent.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Precum rezultă din recursul ordinar declarat de către procuror, Colegiul penal atestă invocarea temeiurilor pentru recurs prevăzute la pct. 6) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, în opinia autorului, persistând cazurile de casare, când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii; precum și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, în partea ce-l vizează pe inculpatul, Șpak A.

Tot din textul recursului se evidențiază, că recurentul în principiu critică hotărârea instanței de apel pentru faptul, că nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor, ce în opinia procurorului dovedesc vinovăția inculpaților, Butucel M. și Șpak A., în săvârșirea infracțiunii imputate, fiind respinse în mod greșit probele administrate de către acuzarea de stat.

Așadar, temeiurile pentru recurs invocate de către recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în cauza supusă judecării, sunt aplicabile atunci când instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

Însă, în urma verificării incidenței la caz a temeiurilor de recurs invocate, Colegiul penal respinge ca nefondate alegațiile recurentului și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Respectiv, verificând hotărârea atacată, instanța de recurs apreciază, că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

Deși, procurorul își întemeiază recursul declarat, inclusiv prin prisma cazului de casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă în argumentarea recursului acesta nu a indicat clar asupra căror argumente esențiale nu s-a expus această instanță, din cele la care s-a referit în apelul declarat.

De asemenea, instanța de recurs în prezenta speță nu acceptă criticile recurentului, precum că hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția adoptată, iar motivarea soluției contrazice dispozitivul. Astfel, Colegiul penal reține, că procurorul invocă simultan două cazuri de casare, prevăzute de asemenea la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, adică pe de o parte se susține că hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele, pe care se întemeiază soluția, adică opinând că această hotărâre nu este motivată, iar pe de altă parte invocându-se că motivarea hotărârii adoptate de instanța de apel contrazice dispozitivul acestei hotărâri. Astfel, Colegiul penal apreciază aceste invocări, alogice și neclare în aspectul invocat. Cu toate acestea, contrar celor invocate de către procuror, Colegiul penal în urma verificării suplimentare a lucrărilor dosarului, remarcă că judecând apelul, instanța de al doilea grad de jurisdicție, a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, cercetând materialele dosarului, adoptând în consecință o soluție corectă de menținere a sentinței.

Tot la acest capitol, instanța de recurs reține că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv hotărârea cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de către procuror, cu menținerea sentinței adoptate. Prin urmare, analiza probelor efectuate de către instanța de apel și considerentele expuse asupra acestora, nu conțin aprecieri ce ar genera o altă hotărâre logică, decât cea expusă în dispozitivul deciziei adoptate.

Instanța de recurs menționează, că în apelul declarat de către procuror acesta nu a făcut altceva decât a specificat fapta infracțională imputată inculpaților, conținutul declarațiilor martorilor audiați în cadrul ședinței de judecată, enumerând și unele probe din materialele dosarului, iar în motivare doar și-a expus dezacordul cu sentința adoptată, îndeosebi considerând nejustificate interpretările instanței în partea aprecierii inadmisibilității rezultatelor măsurilor speciale de investigații, autorizate prin încheierea judecătorului de instrucție din 02.02.2016. În asemenea situație, se reține că în fața instanței de apel, au fost abordate spre atenția acesteia, chestiunile privind aprecierea repetată a probelor și expunerea asupra admisibilității acestora, rezultate în urma măsurilor speciale de investigație, autorizate de judecătorul de instrucție. Însă, rezultând din lucrările dosarului, aceste chestiunile nominalizate supra, au constituit obiect de analiză și în sentința adoptată de către prima instanță, iar potrivit jurisprudenței CtEDO, în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărâri CEDO Garcia Ruis contra Spaniei, Heile*

contra Finlandei), din care motiv, Colegiul va respinge ca nefondate alegațiile recurentului invocate în acest sens, precum că instanța de apel a preluat în bună parte argumentele expuse în sentință de către prima instanță.

În acest context, Colegiul reține, că instanța de apel justificat a reținut, că din probele prezentate de către partea acuzării în susținerea învinuirii înaintate inculpatului, Butucel M., în baza art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal și anume coruperea activă, săvârșită de către două persoane, nu se confirmă cu certitudine vinovăția ultimului în comiterea faptei imputate, lipsind elementele acestei componente de infracțiune și anume latura obiectivă și subiectivă.

În susținerea acestor raționamente, instanța de recurs notează, că potrivit poziției părții acuzării, una din probele principale care dovedesc, în opinia acesteia, vina inculpatului, Butucel M., la comiterea infracțiunii imputate, sunt declarațiile martorului, Doni V., precum și înregistrările convorbirilor dintre acesta și inculpatul, Butucel M., probe care în cele din urmă au fost apreciate critic de către prima instanță, care a ajuns la concluzia de a-l achita pe ultimul. Însă, procurorul nefiind de acord cu concluziile primei instanțe privind achitarea inculpatului, Butucel M., în apelul declarat a insistat la poziția, că totuși aceste probe prezentate instanței în susținerea învinuirii înaintate dovedesc vina ultimului la comiterea infracțiunii de corupere activă, săvârșită de două persoane.

Având în vedere dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, așa cum acestea au fost interpretate și aplicate, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, instanța de apel nu poate dispune condamnarea persoanei fără audierea acesteia în ședința de judecată a instanței de apel.

Relevantă la caz este și dispoziția art. 415 alin. (2)¹) potrivit căreia, judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinuitului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

Deci, Colegiul reiterează, că instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare, bazându-se exclusiv pe dosarul din prima instanță, care conține depozițiile martorilor și declarațiile inculpatului, același dosar, în temeiul căruia fusese achitat în prima instanță. În cazul de față, instanța de apel, urma să procedeze la o nouă audiere atât a inculpatului, cât și a anumitor martori ai acuzării solicitați de părți (*hotărârile CEDO Popovici împotriva Moldovei din 27.11.2007, §72, și Dănila împotriva României din 08.03.2007, § 62-63*). Astfel, martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care depozițiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea învinuitului (*hotărârea CEDO Spînu împotriva României din 29.04.2008, § 60*).

Revenind la cauza deferită judecării, se constată din procesul-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel din data de 23 mai 2017, că procurorul a solicitat în vederea confirmării învinuirii înaintate inculpaților, de a audia martorul Doni V. și inculpații. În continuare, Colegiul constată din declarațiile martorului, Doni V., care a

fost audiat în cadrul ședinței instanței de apel la data de 30.05.2017 (f.d. 190-191 v. 4), că acesta a menționat: „Butucel mi-a spus că d-nul Șpak este băiat bun și își va onora obligațiunile, Butucel făcea referință la Șpak, d-nul Butucel nu mi-a promis nimic.”, „D-nul Butucel nu mi-a transmis careva foloase bănești”, „D-nul Butucel nu mi-a promis că îmi va transmite careva mijloace bănești”. De asemenea, din declarațiile inculpatului, Șpak A., audiat în ședința instanței de apel (f.d. 194 v. 4) acesta a recunoscut vina parțial, însă remarcând că înțelegeri cu Butucel nu a avut.

Potrivit ordonanței privind modificarea învinuirii în ședință de judecată din 19.12.2016, inculpatului Butucel M. i-a fost înaintată învinuirea, precum că acesta a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal și anume, împreună cu Șpak A., i-au promis lui Doni V., care era șeful Direcției administrarea patrimoniului de stat și fondului funciar din cadrul Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare, un apartament cu o odaie, cu suprafața de 41-48 m², în complexul locativ ce va fi construit pe str. Costiujeni, 14 mun. Chișinău, în temeiul contractului de societate civilă nr. 02/2012, întocmind în acest sens o recipisă.

Reieșind din ordonanța menționată mai sus, instanța de recurs reține, că inculpatului, Butucel M., i-a fost imputat comiterea infracțiunii de corupere activă săvârșită de 2 persoane, prin modalitatea normativă cu caracter alternativ al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal și anume – promisiunea.

Potrivit doctrinei penale, promisiunea în sensul infracțiunii prevăzute de art. 325 Cod penal, reprezintă angajamentul pe care corupătorul și-l asumă față de o persoană publică sau o persoană publică străină de a-i transmite în viitor – într-un termen determinat sau nedeterminat – remunerația ilicită, dacă acea persoană publică va acționa în sensul dorit de corupător.

Prin urmare, învederând declarațiile date în instanța de apel de către martorul denunțător, Doni V., care este martorul principal a părții acuzării, se atestă că inculpatul, Butucel M., nu i-a promis nimic și nu i-a transmis careva mijloace bănești, și nici nu i-a promis că îi va transmite careva mijloace bănești, declarații ce coroborează cu cele ale inculpatului Șpak A. și ale lui Butucel M.

La fel, verificând și conținutul stenogramelor înregistrărilor audio a convorbirilor ce au avut loc între martorul Doni V. și inculpații Șpak A., Butucel M., (f.d. 18-45 v. 2), Colegiul penal consideră, că rolul activ a lui Butucel M. în comiterea infracțiunii imputate nu este evident. Din discuțiile purtate între martorul, Doni V. și inculpatul, Butucel M., se constată că ultimul încearcă să-l convingă referitor la reputația inculpatului, Șpak A., ca fiind o persoană de încredere și cu care se poate de conlucrat, în contextul în care inculpatul, Butucel M., avea poziția stabilită anterior de conducerea ministerului unde activa, adică de a-i permite acestuia de a-și onora obligațiile asumate potrivit contractului de societate civilă încheiat cu IP „Institutul științifico-practic de horticultură și tehnologii alimentare”, de unde avea de câștigat și Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare. De asemenea, din aceste convorbiri se constată, că careva propuneri au parvenit anume din partea inculpatului, Șpak A., care au fost discutate între inculpatul Butucel M. și martorul Doni V., ultimii expunându-și opiniile asupra acestor propuneri, care nu sunt deslușite clar în ce

context au fost făcute, lăsând loc pentru diferite interpretări. Astfel, în opinia instanței de recurs, probele prezentate de către partea acuzării ce-l vizează pe inculpatul, Butucel M., nu confirmă cu certitudine prezența în acțiunile acestuia a laturii obiective a infracțiunii de corupere activă și anume promisiunea unui apartament, menționat mai sus.

Totodată, Colegiul consideră că partea acuzării în prezenta speță nu a confirmat și nici prezența laturii subiective a infracțiunii de corupere activă în acțiunile inculpatului, Butucel M. La acest capitol, instanța de recurs menționează, că considerentele teoretice prevăd, că latura subiectivă a infracțiunii specificate la art. 325 alin. (1) Cod penal, se caracterizează prin intenție directă, iar motivele infracțiunii în cauză se exprimă în: năzuința făptuitorului de a obține unele avantaje nepatrimoniale; de a-și ajuta persoana apropiată; interesul material etc. Respectiv, din învinuirea înaintată inculpatului, Butucel M., precum și probele administrate la caz, nu este clar specificat ce avantaj nepatrimonial sau interes material ar fi obținut ultimul de la faptul promisiunii oferite martorului, Doni V. La fel, nu se poate de afirmat că deși inculpatul, Șpak A., îi era cunoscut lui Butucel M., care avea o atitudine pozitivă față de acesta, însă primul nu îi era o persoană apropiată. În comparație cu inculpatul, Șpak A., care avea scopul de a-l corupe activ pe Doni V., ca acesta la rândul său să îndeplinească în interesul primului a unei acțiuni în exercitarea funcției sale și anume de a încheia o tranzacție de împăcare favorabilă corupătorului, în cadrul unui proces civil, însă nu este clar ce ar fi obținut în schimb inculpatul, Butucel M., chiar dacă ar fi promis ceva martorului, Doni V. Prin urmare, instanța de recurs consideră, că aceste chestiuni nu au fost elucidate de către partea acuzării, din care motiv nu este întrevăzută și nici intenția directă a inculpatului, Butucel M., în comiterea infracțiunii imputate.

În viziunea instanței de recurs, nu este exclus că comportamentul sau acțiunile inculpatului, Butucel M., în prezenta speță, au conținut deviant sau reprezintă acțiuni delictuale, însă acestea urmau a fi stabilite și încadrate juridic corect, cu descrierea acestora în actul de învinuire, ținând cont de particularitățile stipulate la capitolul XV al Codului penal, ce prevăd infracțiunile contra bunei desfășurări a activității în sfera publică, precum și cele expuse la capitolul XVI a Codului contravențional, care prevăd contravențiile ce afectează activitatea autorităților publice, respectiv această prerogativă o avea exclusiv partea acuzării, deoarece potrivit alin. (2) art. 24 Cod de procedură penală instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Mai mult ca atât, dispoziția alin. (3) art. 8 Cod de procedură penală ca principiu general al procesului penal, stipulează că concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuیتului, învinuitului, inculpatului.

De menționat este, că instanțele judecătorești urmează să țină cont de faptul că sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost înlăturate și apreciate în mod corespunzător.

În continuarea celor expuse, Colegiul menționează că vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală, recomandări prevăzute și la pct. 6 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19.06.2006 *Privind sentința judecătorească*.

În virtutea celor nominalizate, Colegiul penal, în prezenta speță nu poate devia de la concluziile făcute de către instanțele de fond în ce privește nevinovăția inculpatului, Butucel M., deoarece nu au fost prezentate suficiente probe ce ar convinge instanțele de judecată, că acțiunile acestuia conțin elementele infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Pe cale de consecință, Colegiul penal statuează, că nu și-a găsit confirmarea și nici temeiul pentru recurs invocat de către autor și prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că fapta săvârșită de către inculpatul, Șpak A., nu a fost încadrată juridic corect, deoarece dat fiind faptul că, nu s-a confirmat participarea inculpatului, Butucel M., la săvârșirea coruperii active în complicitate cu Șpak A., respectiv decade agravanta infracțiunii imputate, invocată în actul de învinuire – săvârșită de două persoane, din care considerent acțiunile ultimului se apreciază ca fiind corect încadrate de către instanțele de fond, în baza art. 325 alin. (1) Cod penal.

În altă ordine de idei, raportat la criticile procurorului invocate în recurs, Colegiul constată că acesta se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Mai mult, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că autorul acestuia expune conținutul a câtorva probe cercetate de instanțele de fond, după care în cele din urmă conchide, că acestea constituie un ansamblu probator indubitabil prin care se confirmă vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii imputate.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Generalizând cele expuse mai sus și constatând, că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și instanța de apel în privința inculpaților, Șpak A. și Butucel M., nefiind identificată de instanța de recurs vre-o eroare judiciară, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurent în recursul ordinar deferit spre examinare.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui **Butucel Mihai Xxxxx** și **Șpak Artur Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 21 februarie 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie